

[Gertie Wandel.]

distrikt som Blekinge med meget lidt landbrug og således kun få pudringer har kun været 8 pct., så der ligger en virkelig tilkendegivelse af et stemningsudslag i denne nedgang i de svenske biavlernes antal.

Om selve lovforslaget bliver der vel lejlighed til at tale i et udvalg, men der er et par enkeltheder, som jeg gerne vil pege på allerede nu, idet jeg synes, der er et vist forskelssyn mellem lovforslaget og den meget grundige betænkning.

Det er allerede i § 1, stk. 1, at der tales om erstatningskrav mod ejeren af et areal med blomstrende planter, der spreder plantebeskyttelsesmidler. Jeg vil formode, at man i et udvalg må ind på en meget nøjagtig definition af udtrykket „blomstrende planter“, da det er opfattelsen af dette udtryk, der har været det springende punkt i alle domme, og i betænkningen findes der så mange videnskabelige iagttagelser, som på en eller anden måde må kunne komme til nytte ved lovforslagets formulering, at der ikke bliver nogen tvivl mulig for de vurderingsmænd, der skal tage stilling til erstatningerne.

I § 4, stk. 1 c, tales der om underretning om giftanvendelse til biavlere, der har stader stående indenfor en afstand af 2 km fra det areal, der agtes behandlet med giftmidler: Der må være noget helt forkert her, da det er bekendt, at bier ofte flyver 3—3½ km for at søge føde.

I § 4, stk. 2, står, at giftbehandling af blomstrende rapsmarker mod visse insekter ikke kommer ind under undtagelsesbestemmelsen i § 4, stk. 1. Det er, som jeg tidligere har nævnt, den pudring, der i Sverige og også her har bragt de allerfleste forgiftningstilfælde. Her kunne det synes, som om der var en virkelig interessekonflikt mellem landbrugere og biavlere, men dels oplyser betænkningen, at skadedyrene på disse marker kan bekæmpes med visse midler inden blomstringen, dels viser de seneste oplysninger fra videnskaben, at der allerede i løbet af dette forår også på dette område kommer midler, som er ganske uskadelige for bier. Disse forhold må man imidlertid sikkert kunne få grundig oplysning om i et udvalg.

Det kan da se ud til, at der med dette klare og udførlige lovforslag virkelig er

udsigt til, at den ængstelse, der fra biavlernes side er overfor de mange forgiftningstilfælde, med tiden bliver unødigt, og at landmændene nu vil få klare regler for, hvor langt deres ansvar går, og hvordan der bedst kan vises det hensyn, som de i realiteten gerne vil tage til deres virkelige venner, bierne.

På mit partis vegne kan jeg således tilsige al mulig støtte til lovforslagenes hurtige gennemførelse.

Kirkegaard: Som et led i vort erhvervs- liv er biavl ikke af særlig stor betydning; der er hverken beskæftigelsesmæssigt eller økonomisk tale om store tal. Der findes da også kun ganske få erhvervsbiavlere, og det forstår jeg i og for sig godt, for med det kendskab, jeg har til biavl, ville jeg anse det for usikkert som egentligt erhverv, i hvert tilfælde er det økonomiske udbytte meget stærkt svingende fra år til år. Langt det største antal biavlere driver da også biavl enten som bierhverv eller kun som hobby. Jeg tror, at vi alle står os ved at medvirke til en lovgivning, der animerer til en fortsættelse af biavl, netop som den drives nu, og bidrage til, at den stigning i bifamiliernes antal, som heldigvis har kunnet konstateres i de seneste år, kan fortsætte.

Men knytter der sig kun få og små interesser direkte til biavl, så er de indirekte utvivlsomt meget store. Såvidt vi ved, vil det for en stor del af frøavl og frugtavl være noget af en katastrofe, hvis vi ikke har bier nok; vi vil stå ganske hjælpeløse overfor bestøvningen af mange kulturer, dersom vi ikke har nok af disse små husdyr som flittige hjælpere, og det er netop som husdyr, vi nutildags må betragte bierne. De vildtboende bier, særlig humlebieerne, har ikke de samme vilkår som tidligere, idet de simpelthen ikke kan have deres bopladser i fred for menneskene; vi afvander kærarealer, enge o. s. v. og opdyrker dem i stort omfang. Tilbage har de vildtboende bier nærmest kun et skovdige hist og her, og derfor forsvinder de i stort tal.

Enten vi kan opretholde biavl, som vi har den nu, altså hovedsagelig som bierhverv eller som hobby — hvad jeg i og for sig mener vil være det bedste — eller det bliver nødvendigt, særlig for frøavlens skyld,